

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: B.S.**, státní příslušnost, v ČR bytem P., zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4, Nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.01.2013, č.j. MV-76714-6/SO/sen-2012,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen MV) ze dne 20.04.2012 č.j. OAM-9053-18/TP-2011, jímž byla podle § 87k odst.1 písm. g) zákona č.326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) pro nesplnění podmínky uvedené v § 87h odst.1 písm. b) téhož zákona zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 87h odst.1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přisvědčil skutkovým zjištěním a právnímu posouzení MV a shledal, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 08.08.2011 (dále jen žádost) je skutečnost, že žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 87h odst.1 písm. b), neboť není rodinným příslušníkem státního občana České republiky ve smyslu § 15a téhož zákona ani přímým příbuzným občana Evropské unie (dále též EU), a vyjádřil se k odvolacím námitkám obdobným jako v podané žalobě.

V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítala porušení ustanovení § 2 odst. 3, 4, § 4 odst. 1, 2, § 6 odst. 1 a § 8 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004Sb., správní řád (dále jen správní řád) s tím, že doložila veškeré dostupné dokumenty pro kladné vyřízení žádosti, poskytla maximální součinnost a opakovaně navrhovala další důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti, jako například vyjádření účastníků řízení či relevantní místní šetření a tvrdila, že řízení o její žádosti je nutno bezesporu posuzovat v návaznosti na předchozí řízení o žádosti o vydání přechodného pobytu, které bylo ukončeno kladným rozhodnutím, a v němž byla posuzována zcela identická a právní otázka, tedy, zda žalobkyně sdílí společnou domácnost s občanem EU, ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tuto otázku v řízení o přechodném pobytu zodpověděl kladně dokonce za situace, kdy žalobkyně doložila důkazy v menší míře, než-li v řízení o trvalém pobytu. Konstatovala, že se od doby povolení přechodného pobytu její situace nezměnila, naopak vzájemné vazby mezi účastníky se prokazatelně zintenzivněly, připomněla, že otce nikdy nepoznala a její strýc a teta alternují otce a matku, více jak 4 roky se žalobkyně zásadně podílí na péči a výchově dvou nezletilých dětí občanů ČR tím, že je vodí do školy, vyzvedává ze školy, připravuje s nimi úkoly apod., se kterými žije ve společné domácnosti, neboť se jedná o syny tety a strýce. Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s namítanými ustanoveními správního řádu. Nesouhlasila s tím, že v projednávané věci správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně již není rodinným příslušníkem občana EU, kdy se tato skutečnost stala jediným a výhradním důvodem pro nepovolení trvalého pobytu. Žalobkyně přitom nijak neporušila právní předpisy, nerozvolnila vazby s občany EU, tyto se naopak během čtyřletého pobytu na území ČR ve společné domácnosti ještě prohloubily. Žalovaný poukazoval na údajnou změnu relevantní praxe správních soudů, aniž tuto skutečnost prokázal. Odkaz na jeden rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) nemůže stačit, aby mu bylo možno porušit primární zásadu legitimního očekávání, navíc se rozsudek kontextuálně míjí s projednávanou věcí.

Ve *druhém žalobním bodu* s odkazem na ustanovení § 4 odst. 1, 2 správního řádu nesouhlasila s tím, že správní orgán odmítl jí předkládané důkazy o sdílení společné domácnosti s občany EU, aniž by jí sdělil, nebo alespoň indikoval, jaký důkaz by považoval za relevantní. Tím postupoval v rozporu s požadavkem předvídatelnosti a dobré správy a veřejné správy jako služby. Zdůraznila, že i úřady České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) deklarovaly, že ani v jejich aplikační praxi při posuzování identické problematiky tj. prokázání sdílení společné domácnosti v kontextu výplaty sociálních dávek, neexistuje žádný listinný doklad, formulář či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad toto prokazující, přičemž je vždy nutno vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků řízení, případně svědků. Žalobkyně tak opětovně žádala správní orgán, aby řádně specifikoval, jakým dokladem by měla prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU. K tomu poukázala na rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4As 20/2007 a relevantní judikaturu Městského soudu, například ve věci 8A 4/2001 či 6Ca 319/2008, ze kterých podle žalobkyně vyplývá, že zamítnutí žádosti o udělení přechodného pobytu s implicitním odkazem na údajné nedoložení dokladu potvrzujícího status rodinného příslušníka občana EU je nejen v rozporu se specifikovanými právními ustanoveními, ale i s relevantní judikaturou správních soudů.

Ve *třetím žalobním bodu* nesouhlasila žalobkyně s interpretací § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců správními orgány s tím, že otázku, které vztahy spadají pod definici vztahů obdobným vztahům rodinným, lze nalézt jak v předpisech správně právních, tak i trestněprávních a Občanském zákoníku (zákon č.40/1964 Sb.), kdy s tímto pojmem bezprostředně souvisí pojem osoby blízké. Podle žalobkyně z těchto právních předpisů vyplývá, že pro určení toho, co se rozumí vztahem obdobným vztahu rodinnému, je podstatný

faktický a navíc do značné míry subjektivní vztah dvou osob, nikoliv vztah formální, přičemž je nerozhodné, zda se jedná o vztah partnerský či obdobný vztahu rodičovskému, prarodičovskému apod.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž odkázal a zdůraznil, že obě podmínky § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců musí být splněny kumulativně. Žalobkyně bezesporu splňuje podmínku žití ve společné domácnosti, ale nesplňuje podmínku jedna, tj. nemá s občanem ČR trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. K tomu poukázal na výklad NSS ve věci sp. zn. 5As 6/2010 a zdůraznil, že žalobkyně je údajně neteří manžela občanky ČR, přičemž toto neprokázala, neboť jako důkaz předložila rodný list, z něhož uvedené nelze zjistit. Navíc je jí v současné době 28 let a dle dostupných informací na území ČR nikdy nestudovala, a i kdyby se subjektivně cítila jako dcera občanky ČR podle § 15a odst. 1, respektive 3, nelze tento její subjektivně pociťovaný vztah subsumovat, protože § 15a odst. 1 připouští pouze děti mladší 21 let, popřípadě nezaopatřené osoby nejdéle do 26 let věku soustavně se připravující na budoucí povolání nebo osoby, jejichž nepříznivý zdravotní stav jim brání studovat či pracovat. Výklad žalobkyně tak, jak jej učinila o vztahu obdobném vztahu rodinnému v podané žalobě, považoval žalovaný za nepřipustný s tím, že jakýkoliv vztah dvou osob je možné označit za faktický a subjektivní, ale smyslem § 15a odst. 3 písm. b) je definovat úzký okruh vztahů, které mohou být považovány za obdobné vztahům rodinným pro účely zákona o pobytu cizinců, a smyslem není pouhé konstatování, zda za takový vztah může být považován jakýkoliv vztah dvou osob.

K tvrzení žalobkyně, že žalovaný požadoval doklad o prokázání sdílení společné domácnosti, konstatoval, že toto tvrzení nemá oporu v napadeném rozhodnutí ani ve spisovém materiálu, neboť žalovaný považoval soužití žalobkyně ve společné domácnosti s občanem ČR za prokázané.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, jež se z jednání omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v nepřítomnosti, zástupce žalobkyně setrval na svých stanoviscích. Akcentoval zejména žalobní tvrzení o porušení ustanovení správního řádu a poukazoval na předchozí řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu, kde obdobnou otázku správní orgán řešil s kladným výsledkem. Navrhl provést důkaz výzvou Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky ze dne 17.01.2015 č.j. OAM-12961-18/PP-2013 (č.l.44 soudního spisu), jíž byla žalobkyně vyzvána k převzetí povolení o přechodném pobytu na území ČR jako rodinného příslušníka občana EU dle § 87p zákona o pobytu cizinců (pobytové karty). Soud navržený důkaz neprovedl, neboť při přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí a též s ohledem na to, že z obsahu výzvy vyplývá, že se prodlužuje doba platnosti průkazu o pobytu (pobytové karty) rodinného příslušníka občana EU, ale není z ní patrné, že by se jednalo o tvrzenou rodinnou příslušnost ke strýcovi a tetě, jak je tomu v projednávané věci, i z těchto důvodů soud proto považoval uvedený důkaz za nadbytečný a nerelevantní.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového

a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu v rozhodném znění správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 4 odst. 1, 2 téhož zákona veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. (2) Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 téhož zákona správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).

Podle ustanovení § 8 odst. 1 téhož zákona právní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit.

Podle ustanovení § 15a odst. 1, 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. (3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Námítky uplatněné žalobkyní v *prvním žalobním bodu*, ve kterém tvrdila, že žalovaný porušil shora uvedená ustanovení správního řádu, soud neshledal důvodnými. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobkyně podala žádost k vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b), jehož přílohou byl rodný list a čestné prohlášení manželů M. A. (státní občanka ČR) a R. A., že je žalobkyně dcerou sestry p. R. A., žije s ním ve společné domácnosti a sdílí s ním společný bankovní účet. K výzvě MV (ze dne 10.12.2011 č.j. OAM-9053-9/TP-2011), aby doložila doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, respektive doklad prokazující, že je nejméně jeden rok rodinným příslušníkem státního občana ČR, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, a označila na základě čeho, se cítí být rodinným příslušníkem státního občana ČR ve smyslu § 15a téhož zákona, přičemž prokázání této podmínky ponechal na žalobkyni, žalobkyně předložila dva kusy fotografie pasového formátu, ověřenou kopii dokladu o zajištění ubytování, čestná prohlášení charakterizující vztah žalobkyně k osobě státního občanství ČR pí. M. A. a k její rodině, a dvě

fotografie ze soukromého a rodinného života žalobkyně a rodiny A.. Za tohoto stavu MV vydalo prvostupňové správní rozhodnutí (ze dne 20.04.2012 č.j. OAM-9053-18/TP-2011), kterým žádost žalobkyně zamítlo s tím, že nesplňuje podmínku § 87h odst.1 písm. b), není rodinný příslušníkem státního občana ČR ve smyslu § 15a téhož zákona, neboť není přímým příbuzným občana EU. V odvolání žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě a poukazovala na to, že doložila všechny dostupné dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti a opakovaně navrhovala další důkazy k prokázání *sdílení společné domácnosti* s tím, že řízení o vydání povolení k trvalému pobytu je nutno posuzovat v návaznosti na předchozí řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, které bylo ukončeno kladným rozhodnutím. Dále namítala, že správní orgán vyžadoval *doklad o prokázání sdílení společné domácnosti*, aniž by specifikoval, jaký doklad má na mysli a nesouhlasila s výkladem ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se jím minimalizuje okruh možných žadatelů o povolení k trvalému pobytu, k čemuž se pokusila vyložit neurčitý právní pojem vztahy obdobné vztahu rodinnému, který chápe jako vztah faktický, subjektivní, přičemž je nerozhodné, zda je to vztah partnerský či obdobný vztahu rodičovskému, prarodičovskému apod. O takto podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým jak již bylo shora uvedeno, přisvědčil právnímu posouzení skutkového stavu správním orgánem I. stupně a odvolání zamítl. Soud pro stručnost na závěry správních orgánů obou stupňů odkazuje a zdůrazňuje, že jak Ministerstvo vnitra, tak žalovaný *považovaly za prokázané, že žalobkyně žije ve společné domácnosti s občanem EU, a že tedy splňuje jednu z podmínek ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců*. Okolnosti, za kterých rozhodoval správní orgán o povolení přechodného pobytu žalobkyni, nejsou soudu detailněji známy, namítaný rozpor v posouzení otázky sdílení společné domácnosti žalobkyní s občanem EU v posouzení správního orgánu v řízení o přechodném pobytu a v řízení v nyní projednávané věci o trvalém pobytu však soud nespátřuje. Za daného skutkového stavu správní orgány v řízení o trvalém pobytu žalobkyně uzavřely, že žalobkyně žije ve společné domácnosti s občanem EU a identickou právní otázku v obou řízeních zodpověděly tedy shodně. Správní orgány proto nepochybily, pokud nevešly na žalobkyni navrhované další *důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti* za situace, kdy tato otázka, respektive podmínka vyplývající z ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro ně byla splněna. Porušení namítaných ustanovení správního řádu, jakož i porušení zásady legitimního očekávání soud proto neshledal. Neopodstatněné jsou tak žalobkyní uplatňované poukazy na to, že se v mezidobí stav nezměnil, neporušila právní předpisy a nerozvolnila vazby se strýcem, tetou a jejich dětmi, které naopak zintenzivnily, jakož i tvrzení, že má žalovaný v této souvislosti prokázat změnu relevantní praxe správních soudů. Soud opakovaně uvádí, že mezi správními orgány a žalobkyní není sporu o tom, že žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů sdílí společnou domácnost s občanem EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud proto tuto žalobní námitku nepovažoval za důvodnou.

Ze stejných důvodů soud neshledal relevantním ani *druhý žalobní bod*, neboť jak již bylo uvedeno shora, správní orgán I. stupně i žalovaný vzaly za prokázané, že žalobkyně se svým strýcem a tetou, jakož i jejich dětmi, sdílí společnou domácnost. V této souvislosti je pak nerozhodná praxe ČSSZ při její rozhodovací činnosti a tvrzení žalobkyně, že správní orgán odmítl předkládané důkazy o sdílení společné domácnosti. K tomu soud uvádí, že žalobkyně neustále zdůrazňuje, že v řízení před správním orgánem prokázala sdílení společné domácnosti s občanem EU, ale pomíjí, že samotné sdílení společné domácnosti s občanem EU k naplnění ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostačuje. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo nepředložení dokladu potvrzujícího sdílení společné

domácnosti s občanem EU, ale nepředložení dokladu/neprokázání tvrzení, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Doklady o sdílení společné domácnosti se strýcem a tetou, jakož i jejich dětmi, samy o sobě takový vztah žalobkyně k nim potvrzovat nemohou. S ohledem na to, že sdílení společné domácnosti žalobkyně se strýcem, tetou a jejich dětmi správní orgány nepovažovaly za důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně, soud nevešel na žalobkyni namítanou judikaturu zdejšího soudu ve věci sp.zn. 8A 4/2011 či 6Ca 319/2008, které se vztahují k výzvám stran doložení společné domácnosti cizince s občany EU.

K námitce uplatněné ve *třetím žalobním bodu*, v němž žalobkyně nesouhlasí s interpretací ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvem vnitra a žalovaným soud poukazuje na znění tohoto zákonného ustanovení, které předpokládá splnění dvou kumulativních podmínek, a sice že cizinec žije s občanem EU ve společné domácnosti, a že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Touto otázkou se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.04.2010 č.j. 5As 6/2010-63, kde vyslovil „*vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahu mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče-děti, prarodiče-děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu například rodiče-děti, prarodiče-vnuci... za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný, není považován vztah bratr-sestra, tím méně lze za takový vztah, respektive vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec-sestřenice*”.

Jak již bylo shora uvedeno citované zákonné ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) obsahuje dvě podmínky. Za prvé cizinec má cizinec s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, za druhé cizinec s tímto občanem EU žije ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musí být splněny současně a cizinec musí jejich splnění správnímu orgánu hodnověrným způsobem doložit. Ustanovení § 87h odst.1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za tímto účelem stanoví, že ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana EU na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po dvou letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně jeden rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu EU, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území. Taková situace v řízení v projednávané věci ovšem nenastala a žalobkyně existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem EU nedoložila. Ustanovení § 15a odst. 3 jí přitom povinnost hodnověrným způsobem takovou skutečnost doložit ukládá a bylo to tedy zákonnou povinností žalobkyně. Vzhledem k tomu, že správní orgán nemohl předjímat, v jakém vztahu obdobném vztahu rodinnému žalobkyně k občanu EU je, nemohl ji ani blíže poučovat o tom, jaký konkrétní doklad potvrzující existenci tohoto vztahu má ke své žádosti předložit. Výzvu, kterou správní orgán vůči žalobkyni učinil (ze dne 10.12.2011 č.j. OAM-9053-9/TP-2011) soud vzhledem k výše uvedenému považuje za dostatečně určitou, srozumitelnou a plně postačující. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uvedenou výzvu v daném rozsahu (splnění podmínky podle § 87h odst.1 písm. b) nesplnila a z dokladů, které doložila, splnění podmínky § 15a odst.3 písm. b) a sice, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému nevyplývá, postupoval správní orgán I.stupně, respektive žalovaný, který její odvolání zamítl právem podle ustanovení § 87k odst.1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, kdy žádost žalobkyně zamítl pro nepředložení jedné z obligatorních náležitostí žádosti, respektive pro nepotvrzení důvodu podle § 87h. Pro úplnost soud uvádí, že z provedeného řízení není ani zřejmé, že by žalobkyně splňovala podmínky dané ustanovením § 15a odst. 1 zákona o

pobytu cizinců, podle kterého se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel, rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, dítě mladší 21 let, nebo takové dítě manžela občana EU a nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii, nebo takový příbuzný manžela občana EU. Podle obsahu spisového materiálu přistupovaly správní orgány obou stupňů k posouzení splnění podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců se zřetelem na všechny skutkové okolnosti dané věci a aplikovaly právní úpravu v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou správních soudů, neboť hodnotily všechny podklady podle své úvahy a pečlivě přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Žalobkyně k žádosti předložila pouze svůj rodný list a čestné prohlášení svého strýce a tety, jiné doklady prokazující splnění obou podmínek § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců žadatelkou předloženy nebyly. Na shora zmíněnou výzvu MV pak předložila potvrzení o zajištění ubytování a čestné prohlášení švagrové p. R. A. pí. R. C., ve kterém se uvádí, že žadatelka sdílí společnou domácnost s rodinou její sestry M. A., a dále referenci od sousedky L. L. o tom, že je žalobkyně pro rodinu A. přínosem, pomáhá jim v domácnosti, vyzvedává děti ze školy, udělala velký pokrok v českém jazyce, a konečně potvrzení od učitelky P. M. z Mateřské školy Praha 9, Veltruská 560 o tom, že žalobkyně vyzvedává ze školky nezletilou J. N. A.. Z toho správní orgány právem dovodily, že žalobkyně není přímým příbuzným občana EU, respektive p. M. A. (tety), neboť tento vztah nelze chápat jako vztah příbuzenství, založené na existenci společného předka v řadě přímé nebo pobočné. K tomu správní orgány odkázaly na výklad pojmu „příbuzný“ podle § 117 zákona č.40/1964Sb., Občanský zákoník. Správní orgány zjistily, že žalobkyně rovněž není nezaopatřenou osobou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) ve smyslu nezaopatřenosti dle § 15a odst. 2. Vztah mezi M. A. a žalobkyní nelze chápat jako vztah příbuzenství, který je založen na existenci společného předka v řadě přímé nebo pobočné, neboť žalobkyně je dcerou sestry p. R. A., tedy manžela pí. M. A., přičemž podmínky uvedené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se týkají trvalých partnerských vztahů (druha a družky), a proto je podle správních orgánů právem nelze v případě žalobkyně řádně uplatnit. V průběhu správního řízení rovněž nebylo ze strany žalobkyně věrohodným způsobem prokázáno, že by vzájemný poměr mezi M. A. a žalobkyní byl ve skutečnosti tak osobně a citově intenzivní, že by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala důvodně jako vlastní, neboť za takovou nepovažovaly skutečnost, že se žalobkyně stará M. A. o domácnost a podílí se na péči o děti manželů A.

Soud právnímu posouzení skutkového stavu správními orgány plně přisvědčuje a odmítá stanovisko žalobkyně, kdy považuje za nerozhodné, zda se u vztahu dvou osob jedná o vztah partnerský či obdobný vztahu rodičovskému, prarodičovskému apod., neboť smyslem ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je požadovat hodnověrné doložení úzkého trvalého vztahu, který může být považován za obdobný vztahu rodinnému a musí se proto jednat o vztah analogický vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak je citované zákonné ustanovení v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje (shora zmíněný rozsudek NSS ve věci sp.zn. 5As 6/2010). Přestože žalobkyně tvrdí, že mezi ní a rodinou A. je subjektivní faktický vztah obdobný vztahu rodinnému, v průběhu správního řízení tuto skutečnost neprokázala a z toho, co správní orgány mohly ve správním řízení zjistit nelze dovodit, že by žalobkyně byla ve vztahu k manželům R. a jejich dětem v postavení rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst.7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18.května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková